

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/211/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210846
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5612210846.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a Mgr. Márie Kašíkovej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7C/256/2012-58 zo dňa 22. novembra 2013 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že navrhovateľ nepreukázal naplnenie atribútov zodpovednostného vzťahu, predovšetkým primárneho atribútu, a to nesprávneho úradného postupu. Jeho tvrdenia o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom po dobu viac 6 mesiacov nebolo pravdivé. Z pripojeného exekučného spisu totiž bolo jednoznačne preukázané, že k vydaniu poverenia došlo v zákonom stanovenej pätnásťdňovej lehote. Nadväzne nemohlo (vôbec) dôjsť k zásahu do práva navrhovateľa, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť ani ku vzniku škody. Okresný súd zároveň zdôraznil, že v zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR i Európskeho súdu pre ľudské práva (ani prípadné) samotné nedodržanie (zákonnej) lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka. Konštatoval tiež, že výkon práva navrhovateľa je v rozpore s dobrými mravmi, návrh predstavuje nielen účelovo vykonštruovaný nárok, ale obsahuje aj nepravdivé tvrdenia. Z dôvodu nepreukázania základu nároku nebol žiaden dôvod vykonávať dokazovanie a zaoberať sa námietkami ohľadne ďalších atribútov zodpovednostného vzťahu. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže si ich výšku nevyščil a z obsahu spisu táto nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov protistrany, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania. Uviedol, že podal návrh na zrušenie pojednávania odôvodnený skutočnosťou, že všetci sudcovia daného okresného súdu sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci. Okresný súd však ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní.

Odvolateľ poukázal na svoje vyjadrenie (obsiahnuté už v návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v otázke práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov, z ktorých uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné skúmať nielen samotný moment vydania poverenia, ale aj jeho doručenie príslušnému súdnemu exekútorovi. Upozornil, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise; okresný súd si pritom rozsah a obsah dokazovania bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. V tejto súvislosti sú potom súvisiace námietky navrhovateľa o odňatí práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Zásadný dôkaz, na základe ktorého okresný súd dospel k ustáleniu skutkového stavu, bol exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie navrhol samotný navrhovateľ. Tento bol pritom aj účastníkom namietaného exekučného konania. Je teda zrejmé, že okresný súd rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhoval samotný navrhovateľ, pričom vyslovené závery zodpovedajú i konkrétnemu obsahu príslušných listín. Neopodstatnenými sú i tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením obsahu exekučného spisu 5Er/666/2008, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 62 spisu).

Tiež v danej spojitosti sú námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné. Len na okraj krajský súd dodáva, že poverenie na vykonanie exekúcie z 17.12.2008 bolo okresným súdom (poverenému súdnemu exekútorovi) expedované hneď nasledujúci deň - 18.12.2008.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 22.11.2013) bolo procesnej strane navrhovateľa doručené 11.11.2013. Elektronickým podaním s dátumom 21.11.2013 (bez zaručeného elektronického podpisu) o 17.58 hod. navrhovateľ žiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá nižšie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie vyššie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, čo však bolo spôsobené správaním samotného navrhovateľa, ktorý žiadosť o odročenie pojednávania doručil doslova niekoľko hodín pre nariadeným termínom pojednávania; navyše po úradných hodinách podateľne okresného súdu. Vzhľadom na vzdialenosť sídla právneho zástupcu od sídla konajúceho súdu (cca 300 km) by aj eventuálna takmer bezprostredná reakcia okresného súdu nedávala reálnu možnosť navrhovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi dostaviť sa na pojednávanie.

Uvedené nadväzne nepredstavuje vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Predmetné konštatovanie sa vzťahuje i na nedoručenie navrhovateľovi vyjadrenia odporcu k návrhu (z obsahu fotokópií doručení, keďže ich originály sa nachádzajú v inom spise, nie je možné vysloviť preukázanie jeho doručenia). V konkrétnostiach súdeného prípadu (protiargumentácia odporcu vo veci samej je navrhovateľovi chronicky známa z tisícok identických sporov) však nedosahuje intenzitu potrebnú pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyklúčení- uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5NcC/38/2013 zo dňa 28.2.2013. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyklúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 6.2.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Odvolací súd v predmetnej spojitosti dodáva, že s poukazom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu náležite okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený (aj) meritórny nárok navrhovateľa.

V rámci meritórneho posúdenia veci odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. K zásadným záverom okresného súdu (t.j. chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule, zvýšené nároky na rozhodovanie v spotrebiteľských veciach, zmysel stanovenia lehoty na rozhodnutie súdu, výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, atď.), na ktorých založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, však odvolateľ nepredložil relevantnú protiargumentáciu.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.